

undersøge Forholdene og danne sig et Skøn over Sygehusets Tilstand. Sundhedsstyrelsen har ved at tale med forskellige Folk og ved at foretage Afhøringer paa Sygehuset af Personalet søgt at komme til Bunds i hele det Spørgsmaal, som her oprulledes. Sundhedsstyrelsen har til mig afgivet en Indberetning om alt dette, og jeg skønner efter at have modtaget denne, efter at de paaklagede Mangler ved Sygehusets Administration er lovet afhjulpet, ikke rettere, end at der for mig ikke er videre at foretage foreløbig.

Selve den kollegiale Side af Sagen skal jeg ikke beskæftige mig med. Jeg skal heller ikke her udtale mig om, hvorvidt det var opportunt af Lægeforeningen at gribe ind paa den Maade, som sket er. Det faktiske er jo blevet, at de 6 klagende Læger ikke har villet modtage det Forligstilbud, som er stillet. Hvad der derefter vil ske dem og Lægeforeningen imellem, er for saa vidt mig uvedkommende. Derimod er det naturligvis ikke hverken mig eller Sundhedsstyrelsen uvedkommende, om der fortsat klages over Forholdene paa Hjørring Sygehus. Mundtlig er der tilgaaet mig en Klage, men det er ganske naturligt, at jeg overfor en mundtlig Henvendelse maatte svare, at jeg ikke kan tage Hensyn til andet end positive skriftlige Indberetninger, og hvis saadanne kommer til at foreligge, og der i disse rejses nye Spørgsmaal, som ikke allerede har fundet deres Forklaring og Afgørelse, ja, saa maa jeg overveje, hvad der derefter skal foretages.

Jeg har ingen Grund til ikke at antage, at Sundhedsstyrelsen i enhver Henseende har taget fuldkommen objektivt paa Spørgsmaalet, og at det har været den magtpaaliggende netop i det Forhold, her er Tale om, at komme til Bunds. Men skulde det, som sagt, ske, at nye Klagemaal fremsættes og underbygges paa en saadan Maade, at jeg skønner, der er Rimelighed i at foretage ny Undersøgelse, saa vil denne Undersøgelse blive foretaget. Men at gaa til en retslig Undersøgelse forekommer mig dog noget vanskeligt, thi man maatte da først være kommet til Klarhed over, at Sundhedsstyrelsen var inkompetent til at undersøge Sagen og træffe den rette Afgørelse. Jeg har ingen som helst Grund til at antage, at Sundhedsstyrelsen ikke skulde være i Stand til at klare det Forhold, her er Tale om.

Det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen rejste Spørgsmaalet om at give Allinge-Sandvig Kommune, der i en Aarrække har været under Administration, et rentefrit Laan paa 30 000 Kr., som det ærede Medlem

mener paa et tidligere Tidspunkt er stillet Kommunen i Udsigt. Jeg kan heroverfor oplyse, at Allinge-Sandvig Kommune, der jo i en Aarrække har været under Administration, fordi den — uden egen Skyld — var kommet i saadanne økonomiske Vanskeligheder, at den ikke kunde klare sig, allerede har faaet i rentefri Statslaan ca. 450 000 Kr. Kommunen skulde for 1923—24, for at Budgettet skulde kunne bære sig, have udskrevet Skat efter en Ligningsprocent paa 23,7, og for at bringe denne Ligningsprocent, som maa siges at være usædvanlig høj, ned til 18, hvad Administrationen skønnede var det, som Kommunen kunde bære, foreslog Administrationen, at der ydedes Kommunen et rentefrit Laan, udover hvad der allerede var modtaget, paa 30 000 Kr.

Men da Finansudvalgene ved Bevilningen af det sidst ydede rentefri Statslaan i 1921 udtrykkeligt havde betegnet dette som et afsluttende Tilskud, mente Ministeriet ikke paa ny at kunne gaa til Bevillingsmyndighederne. Man udarbejdede derimod en Plan til Lettelse af Budgettet, som gik ud paa, at Renter og Afdrag af Gælden til Hovedkreditorerne foreløbig skulde beregnes efter Restgælden i Stedet for efter den oprindelige Hovedstol, og samtidig skulde Staten og Bornholms Amtsfond foreløbig give Afkald paa Renter og Afdrag af de af dem ydede Laan. Budgettet vil paa den Maade ikke alene for 1923—24, men ogsaa i de kommende 5 Aar blive lettet med 14 000—15 000 Kr. Imidlertid vilde Bornholms Amtsråd ikke gaa med til denne Ordning, og selve Administrationsudvalget stillede sig ogsaa køligt overfor den, idet Udvalget vel mente, at den kunde være af nogen Betydning til Lettelse af den øjeblikkelige Gældsbyrde, men at den paa den anden Side vilde medføre en Overvæltning af denne Gældsbyrde paa Fremtiden. Resultatet blev saa, at Allinge-Sandvig Kommune ikke fik det ønskede rentefri Laan paa 30 000 Kr., og Kommunen har senere hjulpet sig uden Pengene.

Jeg ved meget vel, at Kommunen fortsat er i ret betydelige Vanskeligheder, og vi har i Indenrigsministeriet søgt at bøde derpaa, hvor det har været muligt; naar Talen har været om at yde Tilskud i Henhold til gældende Lov, har vi altid sørget for at tildele Allinge-Sandvig det størst mulige Beløb. Skulde det nu imidlertid vise sig, at Kommunen fortsat ikke kan klare sig uden Hjælp, maa Spørgsmaalet tages op paa ny, Administrationskommissionen er jo til endnu, og den Mulighed er derfor ikke